

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 251/08-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. marca 2009 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť M. S., K., zastúpenej advokátom JUDr. J. Č., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 937/00 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 937/00 porušil základné právo M. S., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. M. S. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 3 300 € (slovom tritisícristo eur), ktoré jej je Okresný súd Košice I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. M. S. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 320,73 € (slovom trisdvadsať eur a sedemdesiattri centov), ktorú je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. J. Č., K., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 5. júna 2008 č. k. II. ÚS 251/08-11 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť M. S., K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 937/00.

Zo sťažnosti vyplynulo, že: „Navrhovateľ, M. K. doručil dňa 24. októbra 2000 Okresnému súdu Košice I ... návrh na začatie konania - žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti proti odporcom M. F. a spol. Žaloba bola zaevidovaná pod spisovou značkou 12 C 937/2000... . Jednou zo žalovaných som v žalobe bola a doposiaľ som označená aj ja, takže v tomto konaní vystupujem v procesnom postavení odporkyne, žalovanej. ...

Od podania žaloby a tým začatia konania okresný súd začal vo veci konať a bol činný vo veci do mesiaca august 2001, teda asi 10 mesiacov od začatia konania. ...

V období od augusta 2001 až do septembra 2006, teda po neuveriteľne dlhé obdobie piatich rokov (šesťdesiat mesiacov), okresný súd v napádanej veci vôbec nekonal, nevykonal vo veci žiadny, nijaký procesný úkon, bol celkom nečinný (a to bez akejkoľvek

zákonnej prekážky takého postupu). A práve vyššie uvedené obdobie, od augusta 2001 do septembra 2006, t. j. 60 mesiacov absolútnej nečinnosti okresného súdu je tým hlavným časovým obdobím, na ktoré chcem predovšetkým upriamiť pozornosť Ústavného súdu Slovenskej republiky. ...

Na pojednávaní konanom dňa 24. októbra 2006 okresný súd uznesením konanie proti odporcom v 1., 2., 3., 4., 5., a 6. rade zastavil a konanie prerušil. ...

Ďalšie, v poradí druhé pojednávanie sa uskutočnilo 7. decembra 2006. V marci 2007 okresný súd vyzval žalobcu o oznámenie ďalšej dispozície so žalobou. Žalobca podaním doručeným okresnému súdu 4. apríla 2007 navrhol, aby súd pokračoval v prerušenom konaní. Dňa 29. mája 2007 okresný súd nariadil pojednávanie, v poradí celkovo tretie, na deň 26. jún 2007. Pojednávanie sa uskutočnilo, najbližšie pojednávanie je nariadené na 2. október 2007. Chcem poukázať hlavne na skutočnosť, že do dňa podania tejto sťažnosti na ústavný súd predmetné konanie nie je skončené právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý by znamenal nastolenie stavu mojej právnej istoty a tým odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa doposiaľ nachádzam, inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.

Aktívne som sa zaujímala o stave konania. Potom, ako moja vtedajšia právna zástupkyňa v konaní nazrela do súdneho spisu, prostredníctvom môjho nového právneho zástupcu v konaní som dňa 4. júla 2007 podala podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov sťažnosť na postup súdu smerujúcu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Predseda okresného súdu odpovedal na moju sťažnosť listom č. Spr. 77/2007 z 8. augusta 2007, v ktorom okrem iného uviedol, že dospel k záveru, že moja sťažnosť je dôvodná, nakoľko vo veci zistil prieťahy v konaní. Podľa môjho názoru sa však jedná o zbytočné prieťahy v predmetnom konaní, zapríčinené postupom okresného súdu...“

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1) Základné právo M. S. na prerokovanie jej veci bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 937/2000 porušené bolo.

2) Okresnému súdu Košice I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 937/2000 konal bez zbytočných prieťahov.

3) M. S. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 160 000.- Sk ..., ktoré jej je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4) M. S. priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 6 296.- Sk ..., ktorú je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť advokátovi JUDr. J. Č., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

Moju požiadavku (návrh) na priznanie vyššie uvedeného primeraného finančného zadosťučinenia zdôvodňujem nasledujúcimi dôvodmi:

Skutočnosť, že za sedem rokov trvania predmetného konania toto nie je dosiaľ právoplatne skončené, pociťujem ako veľkú krivdu a nespravodlivosť voči mne zo strany okresného súdu. Všeobecne už samotná dĺžka konania signalizuje zbytočné prieťahy v konaní, zapríčinené okresným súdom. Tak je tomu aj v tomto prípade.

Domnievam sa, že obdobie sedem rokov, po ktorú prebieha na okresnom súde konanie za mojej účasti v konaní v procesnom postavení odporkyne a ktorá doba nestačila okresnému súdu na to, aby konanie ukončil právoplatným rozhodnutím, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa od 24. 10. 2000 nachádzam, je ničím neospravedlniteľná a sama osebe je veľmi významným zásahom do môjho základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov. ...

Doba konania, veľmi dlhé obdobie nečinnosti okresného súdu v konaní, vykonanie procesných úkonov súdom v značných časových odstupoch, neustále odd'ovanie času jeho právoplatného skončenia už veľmi nepriaznivo, negatívne vplýva na moje psychické rozpoloženie a môj zdravotný stav. Neustále žijem v pretrvávajúcom pocite a stave nepríjemnosti, nervozity, faktickej bezmocnosti, krivdy zo strany okresného súdu, poníženosti, úzkosti, neistoty a nespravodlivosti zo 7 ročnej doby konania a jeho neustále odd'ovaného právoplatného skončenia, na ktoré márne čakám. Pri takomto postupe okresného súdu v konaní ako doteraz si jeho právoplatné skončenie neviem predstaviť ani v širšom časovom úseku. Chcem poukázať aj na to, že predsa nemôže okresný súd od

občana v právnom štáte, ktorým Slovenská republika podľa ústavy jednoznačne je, dost dobre spravodlivo žiadať, aby ako účastníčka súdneho konania čakala na jeho právoplatné skončenie a výsledok súdneho sporu 7 rokov a stav konania bol taký, aký je. ...“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. A. M., listom z 23. júla 2008 sp. zn. Spr. 77/07 a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu zo 14. augusta 2008.

2.1 Predseda okresného súdu uviedol chronológiu úkonov vykonaných súdom v danej veci a dodal tieto relevantné skutočnosti:

„... Z predmetného spisu som zistil, že súd od 28. 5. 2001 do 20. 9. 2006 vo veci neurobil žiadny úkon smerujúci k rozhodnutiu vo veci, preto sťažnosť pani S. je dôvodná.

Súhlasím, aby Ústavný súd SR o sťažnosti rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania.“

2.2 Právny zástupca sťažovateľky v reakcii na uvedené vyjadrenie predsedu okresného súdu zaujal takéto stanovisko:

«... Okresný súd vo svojom vyjadrení tvrdenia sťažovateľky o zbytočných prieťahoch v napadnutom konaní spôsobených a zodpovedajúcich za ne okresným súdom ani nevyvracia ani im neodporuje, nakoľko argumenty proti nie sú.

Vzhľadom na priebeh konania k tomuto vyjadreniu súdu však musím uviesť:

Vo vyjadrení okresný súd uvádza, že „Návrh na určenie... podalo 24. 10. 2000 M. K. ... Súd po zabezpečení prípravy pojednávania vytýčil termín vo veci na 24. 10. 2006“ ... Ustanovenie § 114 ods. 1 OSP ukladá súdom povinnosť pripraviť pojednávanie tak, aby bolo možné rozhodnúť o veci spravidla na jednom pojednávaní. Účelom tohto zákonného ustanovenia je dosiahnuť včasnú nápravu narušeného právneho vzťahu tak, aby v prejednávanej veci nedošlo k zbytočným prieťahom. Súd v tomto prípade konal v absolútnom rozpore s uvedeným zákonným ustanovením. Podľa platnej judikatúry prípravou pojednávania v zmysle ust. § 114 OSP treba rozumieť všetku činnosť predsedu senátu od začatia konania na síde až do začatia pojednávania vo veci. Súd podľa

vyjadrenia zabezpečoval prípravu pojednávania vyše 5 rokov, to predsa nie. Súd konal vo veci, resp. pripravoval poklady pre pojednávanie do 28. 5. 2001. Potom bol až do 20. 9. 2006 vo veci absolútne nečinný, spis ležal bez povšimnutia, bez jediného súdneho úkonu vo veci konajúceho sudcu 5 rokov a 4 mesiace, t. j. 64 mesiacov. Zo strany súdu to bolo hrubé flagrantné porušenie označených ústavných práv sťažovateľky.

Ak to zhrniem, konanie začalo 24. 10. 2000, súd konal vo veci do 28. 5. 2001, do 20. 9. 2006, teda 64 mesiacov nevykonal vo veci žiadny úkon, bol nečinný, nekonal, 24. 10. 2006, presne po 6 rokoch sa konalo vôbec prvé !!! pojednávanie, nakoniec 15. 1. 2008, po viac ako 7 rokoch vo veci meritórne rozhodol, rozsudok nadobudol právoplatnosť 11. 3. 2008. Konanie trvalo neprimerane dlho.

Domnievam sa, že správanie sťažovateľky ničím neprispelo k zbytočným prietahom v konaní. Po právnej stránke aj vecnej, skutkovej prejednávanej veci nie je obtiažna a zložitá. Za zbytočné prietahy v konaní považujem zodpovedný výlučne okresný súd, jeho činnosť či skôr nečinnosť v označených obdobiach.

V tej istej lehote oznamujem ústavnému súdu, že ... netrvám na tom, aby senát ústavného súdu konal vo veci samej č. k. II. ÚS 251/08-11 na verejnom ústnom pojednávaní a súhlasím s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania v tejto veci.

V súvislosti s týmto mojim podaním na ústavný súd upravujem petit sťažnosti v časti týkajúcej sa úhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom v tejto veci nasledovne:

4) M. S. priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 9 662.- Sk (slovom deväťtisícšesťstošesťdesiatdva slovenských korún), ktorú je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť advokátovi JUDr. J. Č. ..., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.»

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 12 C 937/00:

Dňa 24. októbra 2000 podalo M. K. (ďalej len „navrhovateľ“) na okresnom súde žalobný návrh „o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti“ proti odporcom: M. F. (ďalej len „odporkyňa v 1. rade“), M. N. (ďalej len „odporkyňa v 2. rade“), A. F. (ďalej len „odporkyňa v 3. rade“), M. F. (ďalej len „odporca v 4. rade“), M. B. (ďalej len „odporkyňa v 5. rade“), M. Š. (ďalej len „odporkyňa v 6. rade“), M. B. (ďalej len „odporkyňa v 7. rade“), M. S. („sťažovateľka“) a M. R. (ďalej len „odporkyňa v 9. rade“, spoločne tiež „odporcovia“). Vedľajším účastníkom konania bol Okresný úrad K., katastrálny odbor (ďalej tiež „katastrálny odbor“).

Dňa 9. januára 2001 súd vyzval navrhovateľa, aby mu doručil 9 kópií žalobného návrhu a aby oznámil cenu nehnuteľnosti, ku ktorej žiada určiť vlastnícke právo. Ďalej súd vyzval Okresný úrad K., katastrálny odbor, aby oznámili súdu, či vstupujú do konania ako vedľajší účastník konania.

Dňa 17. januára 2001 katastrálny odbor oznámil súdu, že nevstupuje do konania ako vedľajší účastník.

Dňa 24. januára 2001 navrhovateľ doručil súdu 9 kópií žalobného návrhu a oznámil hodnotu spornej nehnuteľnosti.

Dňa 22. februára 2001 súd vyzval odporcov, aby sa vyjadrili k žalobnému návrhu.

Dňa 14. marca 2001 sa odporcovia v 1. až 6. rade vyjadrili k predmetnej veci.

Dňa 22. marca 2001 súd zisťoval pobyt odporkyne v 9. rade.

Dňa 2. apríla 2001 sa aj odporkyňa v 7. rade vyjadrila k predmetnej veci.

Dňa 23. apríla 2001 Okresné riaditeľstvo Policajného zboru K. odpovedalo súdu na výzvu z 22. marca 2001.

Dňa 26. apríla 2001 Register obyvateľov Slovenskej republiky odpovedal súdu na výzvu z 22. marca 2001.

Dňa 28. mája 2001 súd vyzval Obvodné oddelenie Policajného zboru K. (ďalej len „polícia“) a Mestský úrad K. o prešetrenie pobytu odporkyne v 9. rade.

Dňa 20. júna 2001 Mestský úrad K. odpovedal na uvedenú výzvu súdu.

Dňa 17. júla 2001 súd požiadal Obvodné oddelenie Policajného zboru K. o doručenie zásielky odporkyňi v 9. rade.

Dňa 15. augusta 2001 polícia oznámila súdu, že zásielka bola doručená odporkyňi v 9. rade do vlastných rúk.

Dňa 28. augusta 2001 sa odporkyňa v 9. rade písomne vyjadrila k predmetnej veci.

Dňa 20. septembra 2006 súd nariadil vo veci pojednávanie na 24. október 2006.

Dňa 24. októbra 2006 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, na ktorom súd uznesením č. k. 12 C 937/2000-76 rozhodol, že konanie proti odporcom v 1., 2., 3., 4., 5. a 6. rade zastavuje. Na tomto pojednávaní súd konanie prerušil z dôvodu pokusu účastníkov o mimosúdne urovnanie sporu.

Dňa 6. marca 2007 súd vyzval navrhovateľa, aby oznámil, či trvá na podanom žalobnom návrhu.

Dňa 4. apríla 2007 navrhovateľ odpovedal na uvedenú výzvu súdu tak, že navrhol, aby súd pokračoval v konaní.

Dňa 23. mája 2007 súd nariadil vo veci pojednávanie na 26. jún 2007.

Dňa 26. júna 2007 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 12. október 2007.

Dňa 10. augusta 2007 súd vyzval rôzne štátne orgány a účastníkov konania, aby zisťoval skutkový stav v predmetnej spornej veci.

Dňa 27. augusta 2007 O. K. odpovedal súdu na výzvu.

Dňa 3. septembra 2007 sťažovateľka reagovala na uvedenú výzvu súdu.

Dňa 6. septembra 2007 odporkyňa v 7. a 9. rade a Miestny úrad S. odpovedali na výzvu súdu z 10. augusta 2007.

Dňa 17. septembra 2007 Správa katastra K. odpovedala na výzvu, zároveň žiadala súd, aby upresnili údaje o spornej parcele.

Dňa 27. septembra 2007 sa navrhovateľ písomne vyjadril k predmetnej veci.

Dňa 3. októbra 2007 súd opätovne vyzval Správu katastra K., aby oznámila súdu dôvody, prečo nebolo zapísané vlastnícke právo týkajúce sa spornej parcely a či bola pri tejto parcele za obdobie rokov 1989 až 2006 evidovaná zmena užívacích práv.

Dňa 12. októbra 2007 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 15. január 2008.

Dňa 15. januára 2008 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok č. k. 12 C 937/00-172, ktorým súd žalobný návrh zamietol. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 11. marca 2008.

Dňa 3. apríla 2008 súd uznesením č. k. 12 C 937/00-180 rozhodol o trovách konania. Proti tomuto uzneseniu bolo podané odvolanie.

Dňa 28. júla 2008 odvolací súd uznesením č. k. 5 Co 110/08-189 rozhodol tak, že potvrdil uznesenie č. k. 12 C 937/00-180, okrem výroku o náhrade trov štátu.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 937/00 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods.1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o určení vlastníctva k nehnuteľnosti s vyšším počtom odporcov, ako to bolo v danom prípade, môže predstavovať určitý stupeň zložitosti. Zdlhavý priebeh napadnutého konania však ústavný nemôže pripísať na vrub faktickej alebo právnej náročnosti prerokovávanej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietahom.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatuje, že okresný súd bol v danej veci dlhodobo nečinný, a to konkrétne od 28. augusta 2001 do 20. septembra 2006. Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas viac ako piatich rokov súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako odporkyňa v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobie nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prietahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné. Vzhľadom

na uvedení dlhodobú nečinnosť okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k prietahom, ktoré neboli spôsobené zložitou vecí ani správaním účastníkov konania, ale v dôsledku postupu okresného súdu.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. Vzhľadom na to, že 15. januára 2008 bol v predmetnej veci na krajskom súde vyhlásený rozsudok č. k. 12 C 937/00-172, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 160 000 Sk, teda 5 311, 03 €, pretože „neustále žijem v pretrvávajúcom pocite a stave neprijemnosti, nervozity, faktickej bezmocnosti, krivdy zo strany okresného súdu, ponížnosti, úzkosti, neistoty a nespravodlivosti zo 7 ročnej doby konania“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky, ako aj vzhľadom na to, že napadnuté konanie už bolo právoplatne skončené, považuje za primerané v sume 3 300 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia z 18. septembra 2007, spísanie sťažnosti podanej ústavnému súdu z 25. septembra 2007 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu zo 14. augusta 2008). Za dva úkony vykonané v roku 2007 patrí odmena v sume dvakrát po 98,59 € a režijný paušál dvakrát po 5,91 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2008 prislúcha odmena v sume 105,42 € spolu s režijným paušálom 6,31 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú celkovú sumu 320,73 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2009